

1. Het verloop van de procedure

1.1

Bij de Tuchtcommissie is via de directie van het Dutch Securities Institute, nader te noemen DSI, een klachtrapport binnengekomen, gedateerd 11 april 2001. Dit rapport betreft gedragingen van Verweerder die in strijd zouden zijn met de gedragscode van het DSI, in het bijzonder de artikelen 7.1.1, 7.1.2, en 7.3.5 van het Algemeen Reglement.

1.2

De Tuchtcommissie heeft de zaak in behandeling genomen. Verweerder is uitgenodigd voor de zitting van de Tuchtcommissie van 30 augustus 2001 om op de klacht gehoord te worden. Bij brief van 23 augustus hebben Verweerder en Werkgever (hierna te noemen Bank X) schriftelijk verweer ingediend. Ter zitting is Verweerder verschenen, tezamen met de heer K. namens BANK X. Van de zijde van het DSI was aanwezig Mr F.B. Demenint en mevrouw Mr N.C. De Haas. De Commissie heeft beraadslaagd, de behandeling van de zaak gesloten en zij zal thans beslissen.

2. De inhoud van de klacht

De klacht is vervat in het genoemde klachtrapport en bevat de volgende elementen.

Een direct belanghebbende die klant was geweest van Verweerder had bij de Klachtencommissie Beursbedrijf, mede op grond van dezelfde feiten eerder een klacht ingediend, welke klacht was afgewezen.

Tussen die cliënt en Verweerder (althans diens werkgeefster BANK X) heeft een adviesrelatie bestaan. De cliënt en Verweerder hebben begin 1998 een afspraak gemaakt op grond waarvan Verweerder privé op zijn bankrekening een bedrag van f 2.200,- van de cliënt heeft ontvangen. Deze betaling hield verband met de koerswinst die cliënt had gerealiseerd op een transactie in aandelen Lernout & Hauspie die Verweerder in het kader van de voornoemde adviesrelatie voor de cliënt heeft uitgevoerd. In totaal zou voor een bedrag van f 35.000,- aandelen zijn gekocht en een koerswinst zijn gemaakt van f 12.000,-.

De cliënt verwijt de Verweerder dat laatstgenoemde hem heeft overgehaald grotere effectentransacties te doen dan hij wilde door een afspraak over deling van het risico. Op grond daarvan heeft de cliënt f 2.200,- aan Verweerder betaald.

Verweerder heeft aan zijn werkgever nog een soortgelijke transactie gemeld op grond waarvan hij een privé-voordeel heeft genoten van f 1.400,-.

DSI is van mening dat Verweerder met het bovenstaande strijdig met de gedragscode heeft gehandeld.

Hoewel de gedragingen plaatsvonden vóór registratie van Verweerder bij DSI heeft Verweerder bij zijn verzoek tot registratie géén melding gemaakt van de door de cliënt aanhangig gemaakte klachtenprocedure, zodat deze gedragingen of het niet melden van deze gedragingen tijdens de registratieprocedure pas nu ter beoordeling staan.

DSI verzoekt de Tuchtcommissie een disciplinaire maatregel te nemen.

3. Het verweerschrift

De brief van 23 augustus 2001 van Verweerder en BANK X bevat voor zover relevant het volgende:

Beide transacties hebben zich eind 1998, begin 1999 afgespeeld, geruime tijd voordat de gedragscode van DSI in werking is getreden. Verweerder vraagt zich af of in een tuchtzaak niet ook het algemene rechtsbeginsel moet gelden dat geen sancties mogen worden opgelegd voor gedragingen die, toen zij plaatsvonden, nog niet met een sanctie werden bedreigd.

Verweerder vraagt zich zelfs af of het wel zeker is dat, als zijn gedragingen na 1 juni 1999 (bedoeld wordt 1 juli 1999) plaats zouden hebben gevonden, deze in strijd zouden zijn met artikel 7.3.5. van het Algemeen Reglement.

De handelwijze van Verweerder kwam feitelijk neer op het beleggen in dezelfde aandelen als de cliënt. Het verschil zit hierin dat de cliënt de transactie heeft gefinancierd en dat niet duidelijk is vastgelegd hoe de afwikkeling zou verlopen. Uit deze situatie kunnen belangenconflicten ontstaan. Om deze reden heeft BANK X destijds maatregelen getroffen tegen Verweerder. Verweerder is dus al gestraft.

Het incident is niet aan DSI gemeld omdat noch Verweerder, noch BANK X, zich realiseerden dat de gedragingen, respectievelijk de ingediende klacht relevant zouden kunnen zijn voor DSI. Verwezen wordt naar vraag 27 van de vragenlijst \\\"Zijn er andere feiten of omstandigheden die redelijkerwijs van belang geacht kunnen worden voor de toetsing van uw integriteit, deskundigheid en vakbekwaamheid in het kader van uw registratie\\\"?). Als er concreet naar was gevraagd, was het gemeld.

Daarbij komt nog dat in juli 1999 nog geen ervaring bestond ten aanzien van die vraag. Bovendien is het de schuld van BANK X en niet van Verweerder persoonlijk.

Verweerder is (mede) door deze gang van zaken langdurig arbeidsongeschikt geweest en is derhalve voldoende gestraft.

BANK X heeft nog steeds het volste vertrouwen in de vakbekwaamheid en integriteit van Verweerder.

Verweerder verzoekt de Tuchtcommissie om hem geen maatregel op te leggen als bedoeld in artikel 13.11 van het Algemeen Reglement.

4. De mondelinge behandeling

Ter zitting zijn - zakelijk samengevat - de volgende verklaringen afgelegd.

De heer Demenint leest pleitnotities voor en legt deze over.

De heer K.:

\\\\"Wat hij heeft gedaan past niet in de normen van Bank X, daarom hebben we Verweerder hard aangepakt. Wij (de bank en Verweerder) vinden dat dat soort handelingen niet in strijd is met de Gedragscode DSI, zelfs als die wel van toepassing zou zijn geweest. Ons gevoel was: het is wel fout, maar er is geen specifieke regel overtreden.\\\\"

Voor die gedragingen kan geen tuchtmaatregel worden opgelegd. Wel kan het DSI zelf de feiten beoordelen in het kader van het registratieverzoek en de registratie alsnog weigeren.

De heer Demenint:

\\\\"Op een vraag van de Commissie of elk geschil of elk proces waarin men verwickeld is of is geweest, aan het DSI moet melden, antwoord ik als volgt.

Als er een klachtencommissieprocedure is moet je dat melden. Men kan worden geregistreerd onder voorbehoud van goed aflopen van de procedure.\\\\"

Mevrouw De Haas:

\\\\"Niet elke Klachtencommissieprocedure hoeft u te melden maar het hangt van het onderwerp af.\\\\"

De heer K.:

\\\\"Hij is buitengewoon diep getroffen door die hele zaak. Wij staan pal achter hem. Het zou buitengewoon naar zijn als hij van u nog een keer straf kreeg.\\\\"

De heer Demenint:

\\\\"Kennelijk is wel overwogen om de man te ontslaan.\\\\"

De heer K.:

\\\\"Die advocaat diende een miljoenenclaim in. Als wij niet betaalden zou hij overal klachten indienen.\\\\"

De heer Demenint:

\\\\"Als wij weten dat iemand geld aanneemt van klanten, en hij vraagt registratie aan? Als het niet zwaar genoeg was voor de bank om hem te ontslaan dan is het voor ons waarschijnlijk ook niet zwaar genoeg. Misschien zouden wij hem dan hebben toegelaten onder de bijzondere bepaling van beoordeling door de werkgever na 3 en 6 maanden.\\\\"

5. De beoordeling van de klacht

Uit de stukken, de afgelegde verklaringen voor zover wederzijds erkend althans niet of onvoldoende betwist en het overigens ter zitting behandelde is het volgende komen vast te staan.

BANK X heeft destijds als werkgever van Verweerder geoordeeld dat de in de klacht omschreven gedragingen materieel strijd opleverden met de strekking van haar interne regeling \\\\"Integriteit en Gedrag\\\\". Op basis daarvan heeft BANK X maatregelen tegen Verweerder getroffen, te weten hij moest de genoten

koerswinst naar een goed doel overmaken, hij kreeg een aanzienlijke korting op zijn bonus en een waarschuwing, inhoudende aankondiging van ontslag, als in de toekomst mocht blijken dat niet de volledige waarheid was verteld en BANK X met een soortgelijke klacht zou worden geconfronteerd. Verweerder is vervolgens, mede hierdoor, langdurig arbeidsongeschikt geweest.

Omdat de onderhavige gedragingen hebben plaatsgevonden vóór inwerkingtreding van de gedragscode DSI kan Verweerder die code onmogelijk hebben overtreden en kan de Commissie daarvoor dan ook geen tuchtmaatregel opleggen.

Wel kan de Commissie een oordeel geven over de vraag of Verweerder bij zijn registratieverzoek melding had moeten maken bij DSI van een en ander.

Over het verweer dat BANK X en niet Verweerder verantwoordelijk is voor het al dan niet melden aan DSI van relevante feiten stelt de Commissie het volgende. De beantwoording van de vragenlijst op (in 1999) Formulier 1 (Eigen Verklaring) dient slechts door de verzoeker tot registratie in te worden gevuld en ondertekend. Deze verklaring hoeft de werkgever niet mede te ondertekenen. Verweerder is dus zelf verantwoordelijk voor het al dan niet melden van feiten die relevant zijn voor beoordeling tot toelating in een van de registers van DSI, en niet zijn werkgever. Het werkt wel verzachtend, want medio 1999 waren de banken allicht beter op de hoogte van wie of wat DSI was in de markt, dan dat Verweerder dat zelf was. Het is bovendien een bekend gegeven dat het aanvragen en invullen bij de banken centraal gestuurd werd. De werkgever heeft kennelijk ook niet het idee gehad dat het formulier van Verweerder van een en ander melding moest maken.

Voor de beoordeling van de vraag of Verweerder de onderhavige feiten aan DSI had moeten melden stelt de Commissie het volgende. Het is begrijpelijk dat DSI van die feiten op de hoogte had willen worden gesteld voor beoordeling van Verweeders registratieverzoek, mede gelet op het feit dat BANK X de gedragingen dermate ernstig opvatte dat zij Verweerder de hiervoor genoemde maatregelen oplegde, en zelfs ontslag had overwogen. Verweerder had bij het registratieverzoek aan DSI kunnen vragen of melding van deze feiten noodzakelijk was. Verweerder heeft dat echter nagelaten.

Daar staat echter tegenover dat DSI geen (duidelijk) beleid heeft ten aanzien van de vraag welke feiten bij DSI moeten worden gemeld. Zelfs nu, op de zitting bleek bij het DSI intern geen volstrekte duidelijkheid te bestaan over wat wèl en wat niet gemeld behoeft te worden, laat staan dat dat twee jaar geleden, toen DSI amper was opgericht, voor iedereen duidelijk was. Daar komt nog bij dat de Klachtencommissie Beursbedrijf de klacht waar de onderhavige gedragingen betrekking op hebben, op alle onderdelen had afgewezen en BANK X haar vertrouwen in Verweerder met kracht uitspreekt en hem heeft gerehabiliteerd.

De Commissie ziet geen gronden om aan Verweerder enige disciplinaire maatregel op te leggen. Tuchtrechtelijke maatregelen zijn net als straffen in het gemene strafrecht, ultimum remedium.

6. De beslissing

De Tuchtcommissie wijst de klacht af.